

COPLEȘIRE

Din vremuri străbune mă simt copleșit
De viață, de moarte și de răsărit
De floarea căzută în praful zdrobit
De pești și de păsări, de-adâncul rănit....

Din vagi anotimpuri mă strigi indoit
Și nu mai aud glas de sturz asurzit
Și norul cel negru mă capără-n schit
Și-i noapte pe lume și-n suflet foit...

.....

Și-i iar dimineață și-i soare roit
Și viermele galben e iar nedormit
Și-i liniște moartă pe dealul cu schit
Și eu mă scufund în etern copleșit...
